

Arrest

nr. 168 965 van 2 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 april 2016.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielrelaas niet aannemelijk of geloofwaardig is, en verzoeker niet aantoont dat hij voor de opvolginkwestie geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de bescherming van de in Nigeria aanwezige autoriteiten.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst er in de beslissing o.a. op dat verzoeker zeer lang wachtte om in België asiel aan te vragen en hij geen afdoende reden hiervoor geeft. Voorts stelt hij dat het feit dat verzoeker bedreigd werd door mensen die hem spiritueel zouden aanvallen met voodoo door zijn naam aan een schrijn uit te spreken, bezwaarlijk kan opgevat worden als 'vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag, daar spirituele aanvallen met voodoo, zo luidt het, tot het bijgeloof behoren en geen objectieve grond hebben. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker niet getracht heeft om een oplossing te zoeken voor de opvolgingskwestie en naliel bescherming te zoeken tegen de ouderen van zijn dorp die hem met de dood bedreigden, wat nochtans, zo wordt opgemerkt, wel verwacht kan worden van iemand die daadwerkelijk een reële vrees voor vervolging heeft. De redenen die verzoeker aanhaalt om te verantwoorden waarom hij geen stappen ondernam om bescherming te zoeken in Nigeria zijn niet afdoende want voornamelijk gebaseerd op veronderstellingen, aldus de commissaris-generaal die eraan toevoegt dat ze in elk geval niet getuigen van daadkracht om werkelijk bescherming vanwege de in Nigeria beschikbare instanties af te dwingen. Verder wordt besloten dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Tot slot wordt geoordeeld dat het gegeven dat verzoeker geen begin van bewijs aanbrengt inzake zijn identiteit en reisweg een bijkomende negatieve indicatie vormt voor zijn geloofwaardigheid.

De Raad stelt vast dat de motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststelling weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van enkele van de bevindingen van de bestreden beslissing.

Verzoeker oppert thans in zijn verzoekschrift zeer algemeen dat "Bescherming kan verzoeker in Nigeria niet vinden. De Politie, Gerecht en/of overheid doet niets en kan niets doen aan dergelijke religieuze vervolging wegens tradities binnen de etnie van verzoeker. Ook zijn geen mensenrechten organisaties binnen Nigeria die iets ondernemen tegen dergelijke vervolging." Verder poneert hij dat "Mocht verzoeker bescherming kunnen genieten in Nigeria dan had hij zijn land niet verlaten" en laat hij gelden dat hij "bij een terugkeer naar Nigeria onmogelijk de bescherming" kan "inroepen van de overheid en de politie, gezien deze corrupt zijn en alom worden omgekocht en deze geen eind kunnen stellen aan de diverse religieuze vervolging en strijd binnen het land". Verzoekers stellingen zijn echter niets meer dan blote beweringen, loutere veronderstellingen welke niet op enige eigen persoonlijke ervaring berusten, en die dan ook elke grondslag en alle ernst ontberen. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt nergens, en hij toont het tegendeel niet in concreto aan en maakt dit geenszins aannemelijk, dat hij in zijn land van herkomst met betrekking tot zijn problemen inzake de opvolgingskwestie ooit om een oplossing en/of hulp en bescherming heeft gezocht. Zo liet hij blijkens zijn verklaringen aan de commissaris-generaal o.a. geheel na om een bemiddelaar te zoeken, de 'King' om hulp te vragen, een klacht in te dienen bij de politie in zijn dorp dan wel in Benin City of elders, zich naar een mensenrechtenorganisatie te begeven, of een advocaat te contacteren. Internationale bescherming kan evenwel slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu dus allerminst het geval is. Uit niets blijkt en verzoeker maakt niet in het minst in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen in zijn land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert.

Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit genoegzaam blijkt dat er actueel voor burgers in het zuiden van Nigeria geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete argumenten bij die de desbetreffende pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij

een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Betreffende de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven en/of sociaal leven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker maakt met zijn betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nigeria.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 april 2016, stelt verzoekende partij dat zij geen commentaar heeft. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 27 mei 2016 slechts stelt dat zij geen commentaar heeft, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 11 april 2016 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Nigeria.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS